

— Но мене не ми е ясно — забѣлѣжи Павелъ —
защо, когато червеятъ ту свива, ту одѣлжава тѣ-
лото си, се движи напрѣдъ. Червеятъ изтегля тѣ-
лото си напрѣдъ, а когато го свие, задниятъ край
се движи напрѣдъ, а прѣдниятъ кой знае защо не
отива назадъ.

— Въ водата или въздуха червеятъ не би мо-
гълъ да се движи тѣй все напрѣдъ, — отговори
професорътъ; но когато пълзи по земята, той може
по желанието си да закрѣпи на едно мѣсто или
прѣдния, или задния край на тѣлото си. За тая цѣль
му помагатъ тънките четинки, които сж разполо-
жени на редове по коремната страна и отстрани на
тѣлото. Съ тия четинки червеятъ се опира върху
земята. Тѣ му помагатъ твърдѣ много, когато се
изкачва нагорѣ, или спуща надолу въ дупката си.

— Азъ зная, че дъждовниятъ червей е чети-
нестъ червей — забѣлѣжи Борисъ, обаче никога не
сѣмъ му виждалъ четинките.

— Тѣ могатъ да се видятъ доста добрѣ съ лупа,
каза бащата; но могатъ даже да се осѣтятъ чрѣзъ
пипане, ако повлечемъ прѣста си по тѣлото на чер-
вея отъ задния къмъ прѣдния му край.

— А! . . . Той едва ли не избѣга! — извика
Владко — вижте кждѣ отиде — подъ една буца
земя, дѣто ще се скрие отъ насъ!

— Види се, това е искалъ той да стори — от-
говори професорътъ.

— Но нима червеятъ може да се крие отъ насъ?
Той е слѣпъ и не знае дали го виждаме, или не.

— Наистина, дъждовниятъ червей нѣма очи —
отговори бащата — но все пакъ той е способенъ до
извѣстна степенъ да усѣща свѣтлината. Земете та